

си и му подаде калпака.

— На, дѣдо, това е за тебе!... Да си купиш утре кожухче!

Дѣдо Парушъ погледна — и се смая. Единъ калпакъ пари!

— Отде, бре синко, сбора тия пари? Да нѣма нѣщо грѣшка?

Янко се размѣ:

— Каква ти грѣшка, дѣдо!

Наши пари сж, спечелени. Днесъ азъ работихъ зарадъ тебе. Па не само днесъ — ами тѣй вече ще бжде. И какъ работихъ само — да знаешъ! Цѣлиятъ пазаръ се събра да гледа! Да ни сж живи и Кера, и Тодоръ и Кара-Колю! Да видишъ на какви нови майстории ги научихъ — и какъ хубаво играятъ! Погледни, де, погледни имъ премѣнитѣ! Ама — заслужиша ги!

Старецътъ погледна. Кера бѣше съ нова шарена рокля. Тодоръ имаше алена връзка. Кара-Колю съ два нови, страшни мустака. А и тримата имаха на

чело по една варакосана китка. Янко дръпна концитѣ, пипна гждулката и куклитѣ затропаха, замахаха ржце, завъртѣха глави, като живи.

Ступанинътъ се засмѣ. Берачитѣ се провикнаха отъ учудване. А старецътъ се просълзи и прекръсти.

— Живѣ да ми си, сине, — сега ще умра спокоенъ! По майсторъ и отъ мене излѣзе!

— Видишъ ли, Късметъ, провървѣ ти късметътъ, най-последно! — извика засмѣнъ домакинътъ. — Чудо внукъ си отхранилъ! Бравосъ!

Куклитѣ се кланяха, и тропаха, и въртѣха глави, а Янко дърпаше лжка и засмѣно припѣваше новата пѣсень:

Тръгналъ Тодоръ да се жени,
де, Тотъо, де!

Тръгналъ Тодоръ да се жени,
де, Кери, де!

Конст. Константиновъ